

Open brief aan minister Verhagen naar aanleiding van zijn toespraak op de CIDI-Conferentie in het Vredespaleis, Den Haag, 9 en 10 maart 2010

Leusden, Culemborg, 26 maart 2010

Excellentie,

Met verbazing namen wij kennis van Uw toespraak bij het CIDI-symposium in Den Haag op 9 maart j.l.

Verbazing om een aantal redenen.

In de eerste plaats de plaats: het Vredespaleis, zetel van het Internationaal Gerechtshof, waarvan Israël stelselmatig de uitspraken negeert. U refereert aan deze plaats, evenals aan Uw commitment aan de internationale rechtsorde, maar Uwerzijds geen woord erover, dat de staat Israël deze rechtsorde sinds jaar en dag met voeten treedt. Dat derhalve de bijeenkomst op deze plaats een provocatie van formaat is.

In de tweede plaats de deelnemers: Een gezelschap Nederlanders, Israëli en Amerikanen. Niemand uit het Midden Oosten van buiten Israël, terwijl de vrede in het Midden Oosten gaat over de verhouding tussen Israël en zijn burens. Van Uw kant opnieuw geen woord daarover.

In de derde plaats, het gemak, waarmee U zegt dat Nederlandse critici van Israël het principe van geweld in het Midden Oosten zouden vergoelijken. Een gotspe, zeker als dat gezegd wordt tegen vertegenwoordigers van een land dat dagelijks geweld gebruikt in de bezetting, in Gaza, en zelfs tegen organisaties in het eigen land die opkomen voor recht en vrede. De meeste burens van Israël hebben de staat al lang erkend: Egypte, Jordanië, Libanon, de PLO/het Palestijns Gezag. Hamas niet. En U spreekt over 'een omgeving die Israël niet erkent'. Waarom toch altijd weer die nadruk erop dat Israël niet erkend zou zijn? Van een Nederlandse minister die toch beter weet ?!

Wij horen van U slechts enkele vrijblijvende woorden: Uw teleurstelling over het stagneren van de vredesbesprekingen. Enig concreet gebaar Uwerzijds ontbreekt ten enen male: oproep tot aanvaarden van de conclusies van het Goldstone rapport, openen van de grenzen met Gaza, waar onder meer de vruchten van Nederlandse investeringen wegwijnen, stopzetten van de uitbreiding van nederzettingen, etc. etc.

In de vierde plaats, blijft U meedoen met het richten van de focus op een externe vijand van Israël om daarmee zijn eigen extreme bewapening en het geweld van de bezetting te rechtvaardigen. Nu is Iran blijkbaar die vijand, nadat voldoende gebleken is dat de andere externe vijanden dat nauwelijks zijn. Ook geen vrienden, trouwens, want vrienden maken doe je door gebaren van goede wil en uitgestoken handen. En juist die gebaren van goede wil van de zijde van Israël zijn al decennialang met een lantarentje te zoeken.

Als Nederland werkelijk vriend van Israël wil zijn, dient het deze staat krachtig te ondersteunen in het zoeken van wegen van vrede met zijn burens, het beëindigen van de bezetting, het geven van volwaardige rechten aan zijn Palestijnse (Arabische) inwoners,

toelaten dat Gaza ademruimte krijgt. In het zoeken van de dialoog met zijn burens op basis van een echt verlangen naar vrede. En inderdaad, een Palestijnse staat op basis van de grenzen van '67, wat dus betekent de nederzettingenpolitiek beëindigen, de bouw van nederzettingen in Oost Jeruzalem stopzetten, ademruimte scheppen voor beide volkeren die leven in het voormalig mandaatgebied Palestina. En zoeken van een dialoog ook met Hamas, zonder wie een oplossing niet mogelijk lijkt. Israël binnen veilige grenzen, de Palestijnen evenzeer, met economisch, maatschappelijk en politiek perspectief.

Een Nederlandse minister die een vriend van Israël is, heeft het daarover, en ondersteunt die krachten, in Nederland en in Israël, die deze vrede werkelijk zoeken.

Ds. J. M. den Hertog, namens Stichting Vrienden van Sabeel Nederland, Goilberdingerstraat 39, 4101 BN Culemborg, 0345-518421

en

Ir. A. Hoelen, namens Werkgroep Keerpunt, Stadhouderslaan 5, 3832 AB Leusden, 033-4940502

Namens beiden,

Guus Hoelen

P.S. met dank aan Jan van der Kolk voor tekstuele bijdrage